

Basa Katalin

Argilus krónikák 1.

A névtelen királynő

Hitel Kiadó, 2025. május

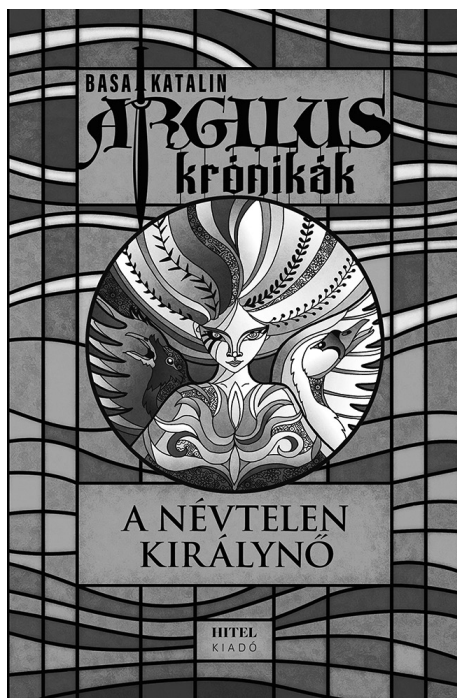
Rövid tartalom

Egy veszélyes örökség. Egy titkokkal teli város. És egy bebörtönzött, bosszúszomjas uralkodó. Budapesten a nem evilági lények kényes egyensúlyban élnek egymás mellett. A boszorkányok sötét hálót fonnak, embereketátkoznak meg, hogy a saját céljaikra használják fel őket. A vízitündérek elzárt királynőjüket siratják a folyóban, a táltos, Csongor pedig a Nap fiaként az embereket védi. Ide érkezik meg Lona hosszú távollét után, aki Argilus egyik leszármazottjaként maga is igazlato: kiolvassa a titkokat a szemekből, kimondja a démonok nevét, akiket így szolgálíva tehet. Találkozik távoli rokonaival, a Wesselényiekkal, akiknek az őse, az árvízi hajós zárta el Tündér Ilonát a Gellérthegybe a nagy árvíz idején, 1838-ban. A folyó vize azonban újra emelkedik, a királynő hamarosan kiszabadul, és bosszút áll ellenségein. Vajon sikerül Lonának összefognia új társaival, hogy együtt akadályozzák meg a katasztrófát?

Az Argilus krónikák első kötete akciókkal teli urban fantasy, ahol a magyar néprajzból ismerős lényekkel találkozunk. Budapest másik arcát ismerjük meg, ahol árulás, titkok és némi romantika mellett sodró lendülettel követik egymást az események, egészen a váratlan végkifejletig.

A kötetet a szerző linómetszéssel készített illusztrációi díszítik.

BASA KATALIN író, grafikus, a néprajz szerelmese. Életének első felét olvasással töltötte. Miután megunta a vámpirokat és a vérfarkasokat, elhatározta, hogy magyar hitvilágból ismert figurákat ereszt szabadjára a könyveiben, ahogyan az egy bölcsészhez illik. Basa Katalin maga illusztrálja az írásait, és amikor nem a következő történetén dolgozik, akkor a Duna partján sétál, és kavicsokat gyűjt.

Részlet a könyvből

- A táltosok olyanok, mint a sámánok?

- Olyasfélék, mondjuk. Úgy születnek, hogy több csontjuk van, erről lehet őket felismerni. Egész életükben kerülnek a többi embert, nagyon erősek és sok tejet isznak. Még azt is hallottam, hogy nem fogja őket a golyó, meg hogy farkasokat tudnak küldeni. A táltosoknak próbákat kell kiállniuk. Az ország első táltosa pedig az Öreg, aki más országok táltosaival küzd, mégpedig azért, hogy hazája számára megnyerje a tökéletes időjárását.

- És a táltosok erősebbek, mint a boszorkányok?

- Hát, már amelyik. A boszorkányok, ha lehet, még kiskorukban megpróbálnak végezni velük, gyakran úgy, hogy a többi embert használják fel ellenük. De a boszorkányok a tündéreket is gyűlölik.

- Miért?

- Félnek a hatalmuktól - hümmögött Lona -, és igazuk is van. A mi tündéreink nem azok a szárnyas kis bogárkák, mint amik felétek élnek. - Közben megtalálta a kalapácsot, és helyet keresett a falon a tükrenek. - A mi tündéreink a hegyeket, de főleg a vizeket kedvelik. Magasak, mint az emberek, és nincsenek lepkeszárnyaik, viszont madár alakot tudnak ölteni. Többnyire vízimadarakét, de holló alakút is láttak már. - Lona belenézett a tükörbe. - A tündéreknak arany vagy vörös hajuk van. A víz alá csábítják az embereket, és nem lehet nekik hazudni, mert az adott szót nagyon komolyan veszik. - Elfintorodott. - Azt mondják, képesek kedvük szerint irányítani a vizet. Egyébként nem rosszindulatúak, de nem is mondhatjuk rájuk, hogy jók. Nem hinném, hogy az emberek mércéjével mérve van erkölcsi érzékük.

- Ahogyan nekem? - vigyorgott a kelpie, és odaadott egy szöveget Lonának.

- Pontosan. De azért nem bánám, ha leszoknál az emberevésről. Hm, és van itt még valami, ami a tündéréké, és a boszorkányok nagyon meg akarják szerezni. Emberemlékezet óta vágynak rá, de még mindig nem kapták meg.

- És mi az? - kérdezte kíváncsian Sgathan, miközben Lona rávert a szögére a kalapáccsal. - Valahogy nem emlékszem rá - ráncolta a szemöldökét Lona. - Mindegy. Majd eszembe jut.

- No és a táltosok... a táltosok kedvelik a tündéreket?

- Nem hinném. A táltosoknak az emberek védelme a feladata, és a vízitündéreket nem érdekli, ha az embereknek bajt okoznak. A táltosok a boszorkányokat és a tündéreket is képesek elpusztítani. Arra meg ne is gondolj, hogy akkor majd egy tündér meg egy boszorkány összefog a táltos ellen, mert a tündérek azonnal vízbe fojtják mindkettőt, ha megtehetik. - Lona megigazította a tükröt. - Szóval mindenki mindenki ellen. Sgathan Lona mögé lépett, olyan közel, hogy a hajuk összekeveredett - aranyfürtök vegyültek az éjfékével. Állát a lány fejére támasztotta - több mint egy fejjel volt magasabb nála.

A kelpie az ujjai közé csippentette Lona egy hajszálát, és az egyik köré tekerte. Mindig ezt csinálja, jutott a lány eszébe.

- Miért szedegeted össze a hajszálaimat? - kérdezte.

- Ó, te nem is tudod, mire képes egy jól képzett boszorkány a hajszálaiddal - válaszolta Sgathan. - Gyönyörű vagy, Epona - folytatta, és hátulról átkarolta a lányt. - Mondd csak, miért nincsen melletted férfi?

- Ugyan, nézz már rám! - felelte Lona keserűen. - Még a többi gyerek sem akart velem játszani soha. A szemem... meg a hajam... mindenki rögtön látja, hogy valami nincs rendben velem. A kelpie rávillantotta a szemét.

- Mindenki rögtön látja, hogy különleges vagy. Hogyhogy nem veszed észre? A férfiak óvatosak, mert érzik, hogy megbűvölöd őket.

- Soha nem akartam elbűvölni senkit.

- Nem is hagynám, bár akkor mindig lenne mit ennem. Felfalnám az udvarlóidat.

- Ez még viccnek is rossz - jelentette ki Lona, és kifordult a kelpie öleléséből. Nem jött a segítségemre a vonaton, csak amikor szólítottam. Hagyta volna, hogy meghaljak, ha nem hívom? - töprengett. Valószínűleg igen, gondolta. Végül is nem vetheti a szemére. Ahogy a tigrisek nem háziállatok, a kelpie-k sem azok. Mégis, Sgathan néha nagyon emberien viselkedett... Nem, nem szabad rá barátként gondolnia. Elvégre a barátok nem falják fel egymást. A kelpie az ablakhoz lépett, és kinyitotta. Hunyorgott, majd elégedetten bólintott, és maga mellé hívta Lonát.

- Nézd csak, úrnóm.

- Mit nézek? A kelpie Lona vállára tette a kezét.

- Láss az én szememmel. Lona meglátott egy furcsa szálát, mely pókhálóként fonta be az utcát. Majd egyre több és több szálát vett észre, szürkéket, feketéket, áttetszőket. A fonalak kanyarogtak, át a tetőkön, a terek és az erkélyek fölött újabb és újabb hurkokat vetettek, összefonódtak majd szétváltak.

- Mik ezek? - suttogta. Sgathan felnevetett.

- Illúziók, melyeket az emberek maguknak találnak ki, hogy gúzsba köthessék önmagukat. Hazugság, áruság, csalás és önámítás. Én észreveszem és felhasználom őket, mert a lényem része a megtévesztés. Te pedig átlátsz rajtuk, ezért a számodra mindegyik valóság. - Sgathan félrefordította a fejét.

- Van kedved vágtazni velem, úrnóm? - Lona meghökkenve nézett rá. - A saját javamra tudom fordítani mások megteremtett illúzióit, hogy használhassam. - A kelpie felvette csontvázló alakját, és úgy nézett Lonára. - Gyere, úrnóm - szúrte fogai között a szavakat. - Az illúzióm láthatatlanná tesz minket. Végigvágatunk a város felett, és megérintjük a madarak szárnyát. Lona felkapott a kelpie hátára.

- A kíváncsiság lesz a vesztem - sóhajtotta, és megkapaszkodott Sgathan nyakában. A ló már ugrott is, ki, a semmibe. Lona halkán sikkantott egyet, amire a kelpie mély nevetése volt a válasz. Sgathan patái magabiztosan találták meg az illúziók szövetéből létrejött hidakat és folyosókat, melyek szertesét

kanyarogtak a városban. Feljebb emelkedtek, majd mélyebbre süllyedtek, házak és templomtornyok között vágattak el a levegőben.

- Repülök - hitetlenkedett Lona. - Repülünk! Átkeltek a Duna felett. Lona észrevette, hogy a nagy épületek mintha vonzanák a szálakat. Az illúziók fonalai nem egyenletesen hálózta be a várost, hanem csomópontokat alkottak néhány épület felett. Talán színházak lehetnek ezek, ahol a képzelet és a valóság találkozik? Vagy bíróságok, ahol az igazság és a hazugság összekeveredik? Láttott egy női szobrot, egyik kezében mérleg, a másikban kard, szeme bekötve: Justitia volt, az igazság istenasszonya. Aki karddal vágja el az igazat a hamistól, de vak. Közben Sgathan újabb kanyart írt le, majd megpihentek egy könyvtár tetején. Az épület csúcsán egy kőből faragott páncél díszelgett. Sgathan élvezettel rázta meg magát a vágta után.

- Úgy hiányzott már a futás, úrnóm! - Mélyen alattuk egy gyerekcsapat vonult el a könyvtár felé. - Menjetez csak, kis hülyék! - gúnyolódott rajtuk a kelpie. Lona felfortyant. - Mi a baj azzal, hogy a gyerekek könyvtárba járnak?

- Nem a könyvtárral van a baj, hanem azokkal a mesékkal, amelyekkel mostanában etetitek őket. Unalmas féligazságok, cukros hazugságok tárházai. - A kelpie kivillantotta a fogait, úgy nevetett. - Az életemet eddig a víz alatt töltöttem, de így is tudom, hogy a gyermeki lélek a legfőbb kincs. Ti pedig elherdáljátok a tudást, amelyet a mesék, a régi mesék rejtettek. Ostobaságokkal tömítitek a gyerekek fejét, akik elbutulnak, és önző, hiú felnőttek lesznek belőlük, akik képtelenek szembenézni az igazsággal, amelyet az élet eléjük tár.

- Azért még vannak igazi mesék - tiltakozott Lona.

- Vannak, persze - hagyta rá a kelpie. - De az én szerencsémre kevés akad. Az illúziókon nevelkedett gyermek pedig könnyű prédá. Az ilyenek inkább magukat ámítják felnőttkorukban is, és így elvesztik a tisztánlátás képességét. Aki pedig nem lát tisztán, az önmagát semmisíti meg.